

[Anker Lau.]

kreditter til mange millioner D-mark til deres indførelse i det sydslesvigske erhvervsliv, og der bevilges økonomiske lettelser for de sydslesvigere, der overdrager jord og virksomhed til flygtninge.

Til alt dette er den danske regering en tavs tilskuer. Den modtager oplysninger, men af aktive skridt til at „varetage de store danske interesser“, for atter at citere udenrigsministeren, foretages der ingen.

Det er under disse omstændigheder intet under, at danskheden i Sydslesvig viser en vis stagnation. Det er snarere et under, at den fremdeles har en så stor styrke, som den faktisk har, at tusinder af sydslesvigere fremdeles holder fast ved deres danskhed. Det er en kendsgerning, der dementerer al tidligere tale også fra medlemmer af den høje regering om den sydslesvigske danskhed som et konjunkturfænomen, og det er en kendsgerning, som burde tilskynde også den høje regering til en betydelig større grad af aktivitet end den, der hidtil er præsteret. Måtte de 800 000 underskrifter, som har været overleveret til den høje regering, dog endelig i sidste time fremkalde en virkelig aktiv handling.

Jeg skal så gå over til de problemer, som har noget med liberaliseringen at gøre. De to begivenheder, som danner grundlaget for den økonomiske udvikling i den forløbne vinter, var jo så afgjort devalueringen i efteråret og kravet fra Paris om liberalisering af 50 pct. af importhandelen, delt i de kendte tre grupper. Jeg skal ikke ved denne lejlighed fordybe mig i det historiske, men det må hele tiden have stået klart for alle, at disse to begivenheder forudsatte en bestemt økonomisk politik indadtil af mindst to grunde, for det første bevarelsen af devalueringens gavnlige virkninger, den opnåede konkurrenceevne o. s. v., og for det andet sikringen af betalingsbalancen, indtil en europæisk betalingsordning kunne blive skabt. For mig at se har regeringen ikke ført en politik med disse virkninger, den har ikke ført en politik, som man kunne sige ligesom hjælp liberaliseringen fremad, men regeringen har tværtimod ført en politik, som har været egnet til at skabe vanskeligheder for liberaliseringen. Omkostningsniveauet er stadig stigende og kan vel ikke befordre den konkurrenceevne, der jo netop var devalueringens mening, og som er en nødvendighed for en øget eksport og for at bevare arbejdet, så vi ingen arbejdsløshed får. Man har også sørget for en så rigelig finansieret økonomisk aktivitet, at forbruget nu

menes at true betalingsbalancen, og man ser så kun den udvej, som såvel den højtærede statsminister som handelsministeren har givet udtryk for, nemlig at bremse liberaliseringen og genindføre nye forbrugsreguleringer og afgifter. Jeg vil gerne advare imod en politik, der stiler mod at skabe vanskeligheder for liberaliseringen for derigennem at fastholde statens greb om erhvervslivet og hele folkets økonomi.

Jeg hørte forleden aften i radioen et foredrag af hr. kontorchef Jørgen Paldam fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Nu kan man jo ikke være helt sikker på, at hr. Paldam taler på regeringens vegne, men da hans foredrag har været trykt i regeringsbladet, og da han tidligere er blevet brugt til at bane vej for socialistisk politik, er der måske dog grund til fra denne talerstol dels at beklage, at etså ensidigt propagandistisk foredrag, vendt mod en række af de lande, som vi er forpligtet til at samarbejde med, har kunnet holdes i den danske radio uden diskussion, dels er der vel også grund til for mig at sige nogle enkelte ord om dette foredrags indhold, som jo er lytterne udover landet bekendt.

Hr. Paldam delte de europæiske lande i to grupper, idet han dog udelod enkelte lande som Schweiz og Frankrig. Han søgte derefter at vise, at forholdene i Skandinavien og England, altså de steder, hvor der sidder socialdemokratiske regeringer, var så meget bedre end forholdene i Belgien, Tyskland og Italien, hvor man er mere med på liberaliseringen og dens politiske og økonomiske forudsætninger, end vi er i Skandinavien og England. Han kom imidlertid slet ikke ind på, i hvilken grad disse lande har været ramt af krigen, han nævnte ikke et ord om disses landes økonomi i forhold til tidligere, i hvilken grad disse lande har opnået at få deres valuta gjort til hård valuta, en ting, som jo ikke er helt ligegyldig. Han nævnte nogle tal på arbejdsløsheden i disse lande, tal, som for den almindelige lytter måtte lyde som meget store, men sætter man dem i forhold til landenes indbyggertal, er de ikke store. Hr. Paldam tegnede her for den danske offentlighed et skræmmebillede på, hvad der vil ske, hvis vi fortsætter liberaliseringen, som ikke kan tjene Danmarks interesser i det samarbejde, vi fremdeles står i i Paris.

Arbejdsløsheden er jo i det hele taget det skræmmebillede, som man opstiller, når der tales om liberalisering, frilister o.s.v., men jeg tror, man må se lidt nærmere på tallene, før man anvender dem i denne forbindelse. Fra mange sider klages der stadig